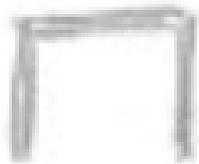
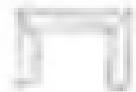

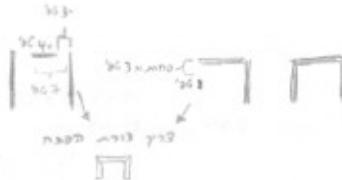
163
164
165

163 164 165

166 167 168

מפעלת סוכה

וְכַלּוֹן **שָׁהַפִּירְן** **קְשָׂרוֹת**.
וְכַלּוֹן **קְשָׂרוֹת** **לְדֶפֶנּוֹת**.

ו. מסכין בפסקי; דברי רבי
ורבי מאיר אסור. כי אם אין פסקי

במן אצלך נסֶר שהוֹא רַחֲב אָרְבָּעָה טַפְחִים — כְּשֵׂרָה,
ובכלבָד שְׁלָא יִשְׁנֶן פְּחַתְנוֹ.

ונוטל את מה מבוקרים. וAnonymous מפרקם.
ח. המקירה סETHO בשפודין או בארוכות המטה,
אם יש רוח בזינון קМОון — קשלה. —
להחותט פדריש לעשות בו סקה — איננה סקה. —

 ט. המשלשל דפנות מלעמעלה לפטחה.

אם גבכוה מן הארץ שלשה טפחחים — פסולה;

מלעמעלה למעצלה.

אם גבכוה מן הארץ אשרה טפחחים — קשרה.

רבי יוסי אומר :
כ' לשם שמילטתא למעלה עשרה טפחים,
כ' מלמץלה למשה אשורה טפחים. ויהי
הרחק את הפקוד מן קדקנות שלשה טפחים —
פסולקה. בגרא

ו. בתי שגנחת וסכך אל גביו,
אם יש מן הצלל לפכו ארבע אמות — פסולה.
ובן צער שהיא מוקפת אכפדרה.

סכה גדולה. שהקיפו בקר שאיין מסקנים בו, אם יש מהינו ארכע אמות — פסולה.

פרק ראשון

— סכה שהיא גבוקה למעלה מעשורים אמה —
פסולות.

לְבִי יְהוָה מַכְשִׁיר. גַּם גַּם שֶׁמְכִיר אֲחֵר עַזְעַק
לְשָׁאֵית גַּבּוֹהָ עַשְׂרָה טַפְחִים. וְשָׁאֵין לָהּ שְׁלֵשׁ דְּגָנָוּ
שְׁשָׁחָתָה מְרֻבָּה מְצָלָתָה — פְּסָלָה.

סְבִּהָ יִשְׁנָה —
בֵּית שְׁמַאי פּוֹסְלִין, וּבֵית הַלְּלִי מַכְשִׁירִין.

וְאֵין הִיא סָכָה יִשְׁגַּה ?

אכל אם עשאה לשלם חג,
אכלו מתחילה השנה — כשרה.

ב. קעושה סטחו פחת קאיין –
כאלו עשאה בתרוך הפית.

סקבה על גבי סכה — כבש בזבז נאסר
העליזה כשרה, ונתחתוניה פסולת

אָנוּ שְׁפָרָס עַל גְּבֵי הַקִּינּוֹן כִּי פְּסֻולָה.
אֲכַל פּוֹרָס הַוָּה עַל גְּבֵי נְקָלִיטִי הַמֶּלֶת.

ד. הרלה עלייה את הגפן ואות הדלעת ואות כקסוכ
ויסכך על גביה — פסולה.

וְיַעֲשֵׂה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל תְּמִימָד אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל וְיַעֲשֵׂה כָּל־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל תְּמִימָד אֶת־בְּנֵי־יִשְׂרָאֵל

— וְלֹא בְּדָבֵר שֶׁאָנוּ מִקְבָּל טָמֵא וְגַדּוֹל מִן הָאָרֶץ —
— אֵין מִסְכָּנִים בָּו :

מפרקין בו.

כג

פרק א' פסולה. דדרת פראן בעין וו דירת קב'': שחמתה מורה. רוזה לומר שנאה בקרעף של הסוכה יותר מאשר באין דירון. שאה דראיה לרורה, שנייה מבלטה כרום וכוסותה: ג' הנ格尔 הנ格尔 מהעלים: ה' קינגו'. פורס סידן לנוי על גבי ארבעה עמודין שבארבע וחמשה המותה: נקליש'ם דם שי' מזרון, אחד באש המטה ואחד בסוף מיטה, עץ מעמוד הה לפמד אוחה, ופורס סידן עלי': ד' הדרלה. בגבהה: הקיטום. פורש פצע דכלאים: פסולה. שאן מסכין בחומרה: הייה סייכון. הכהן יותר מן הפסול: שקצצן. אחר שכן בהן: ה' זדרין. פורש בפיב' דשכיעית: ג' גורז' לוחות: ז' עלייה. על הפקה: מונזיבה. טיט או סי' שריגלין ליתן על גבי הקורתות: מפקפק. סחורה ומונגע: ח' ארווכות. עצים אורוכים והם כלים: החוטש גונטולמן העומרים לטטה סטוק לאין ונשאר חלול בשיעור סוכה: ט' המשלשל, מודרין: י' אסדרה. מקום מוקף משולש מחיצות:

שָׁהִים בְּאַילֵּן וְאֶחָת בְּדִי אָדָם.
או שָׁתִים בְּדִי אָדָם וְאֶחָת בְּאַילֵּן —
כְּשֶׁרֶת, וְאֵין עוֹלֵן לְהַבּוֹם טוֹב —
שְׁלַשׁ בְּדִי אָדָם וְאֶחָת בְּאַילֵּן —
כְּשֶׁרֶת, וְעַלְוֵן לְהַבּוֹם טוֹב.
זֶה הַכְּלֵל:
כָּל שְׁנַטְלָל קְאַילֵּן וַיְכֹלָה לְעַמּוֹד בְּפִנֵּי עֲצָמָה —
כְּשֶׁרֶת, וְעַלְוֵן לְהַבּוֹם טוֹב.
ד. הַעוֹשָׂה סְקֻתוֹן בֵּין הַאַילְנוֹת, וְהַאַילְנוֹת דְּפָנוֹת לְהַבּוֹם —
שְׁלוּחוֹי מַגְוָה פָּטוֹרִין מִן הַסְּפָה. בְּאַתְּ נִזְמָנָה
חַולֵּין וּמַשְׁמַשְׁיָהִין פָּטוֹרִין מִן הַסְּפָה.
אוֹכְלֵין וּשְׁוֹתֵין עָרֵאי חַוֵּן לְסָפָה.
ה. מַעֲשָׂה וּנְבִיאוֹ לוֹ לְרַבֵּן יוֹחָנָן בָּן זְבַאי
לְטֻעָם אֶת תַּמְבָשֵׁיל,
וְלֹךְן גַּמְלָאֵל שְׁפִי כּוֹתְבּוֹת וּקְלִי שְׁלָמִים.
וְאַמְרוּ: "הַעֲלָום לְסָפָה".
וְקַשְׁתָנוֹנוּ לוֹ לְזִבְבִּי אֲדֹרָק אֶכְלָפָחוֹת מַבְּרִיצה.
גַּטְלָוּ בְּסָפָה וְאַכְלָוּ חַוֵּן לְסָפָה וְלֹא בָּרַךְ אַתְּנִי.
ז. רַבִּי אַלְיעָזָר אָמָר:
אַרְכְּבָע עֲשָׂרָה סְעוֹדוֹת חַבְבָּי אָדָם לְאַכְלָל בְּסָפָה,
אֶחָת בְּיָמָים וְאֶחָת בְּלָלָה.
וּמַקְמִים אָמָרִים: אֵין לְדַבֵּר אַקְבָּה,
חַוֵּן מְלִילִי יּוֹם טוֹב וְרָאשׁוֹן שֶׁל הַחַג בְּלָבָר.
וְעַד אָכְרָרְבִּי אַלְיעָזָר:
מִי שְׁלָא אֶכְלָל לְלִילִי יּוֹם טוֹב הָרָאשׁוֹן,
בְּשִׁלְטִים בְּלִילִי יּוֹם טוֹב הָאַחֲרָיו. בְּאַתְּ נִזְמָנָה
וּמַקְמִים אָוּקָרִים: אֵין לְדַבֵּר פְּשָׁלָמּוֹן,
עַל זֶה נִזְמָרָר (קְהִלָּה א., טו):
בְּמַעְשָׂת לְאַרְיוֹנָל לְתַקְנָה, וְסָרוֹן לְאַרְיוֹנָל הַהְבָנָה.
ז. מַיְ שְׁהִנְהִיה רָאשׁוֹן וְרָבָבוֹ בְּסָפָה, וְשְׁלַחְנוּ בְּתוֹךְ כְּבִית —
בֵּית שְׁמָאי פּוֹסְלִין, וּבֵית הַלְּלָמָדִים.
אָמָרָו לְהַן בֵּית הַלְּלָמָדִים לְכִירָה שְׁמָאי:
לֹא בְּךָ תְּהַנֵּה מַעֲשָׂה?
שְׁהַלְכֵי וְזַקְנֵי בֵּית שְׁמָאי וּזַקְנֵי בֵּית הַלְּלָמָדִים,
לְכַבֵּר אֶת רַבִּי יוֹחָנָן בָּן הַחֹזֵן,
וּמְצָאָהוּ שְׁהִנְהִיה יוֹשֵׁב רָאשׁוֹן וְרָבָבוֹ בְּסָפָה,
וְשְׁלַחְנוּ בְּתוֹךְ הַבִּיטָה, וְלֹא אָמָרָו לוֹ ذָבָר!

קב' ונק'

יא צורף. שְׁרָאֵשִי הַדְּפָנוֹת נְגַעַת וּלֹו מִלְמָעָלה: שְׁסִמְכָה. שְׁהַתָּה דּוֹעַן הַסּוֹבָה וְסִמְכָה לְכֹחַל:
פרק ב ב הסומך. שְׁלָא תְּפּוֹל: מִדּוֹבְלָת. כָּמוֹ מִבְּלָבָלָת, שְׁלָא הַשְּׁכִיב הַקְּנִים זֹה אֶצְלָה: ג שְׁהִים. שְׁתַיְ דְּפָנוֹת: ד עראי. דְּבָר מְרֻעָת: ה כוֹתְבָות.
תרומות: בְּמַמְתָה. וְלֹא נְתַל יְדֵינוּ, דְּסִכְיָרָה לִיהְ שְׁהַנְּטָל לְפִירָה מגִיד רוח:

יא. הַעוֹשָׂה סְקֻתוֹן כְּמַין צְרָחָת, או שְׁסִמְכָה לְכֹחַל —
רַבִּי אַלְיעָזָר פּוֹסְלִין, מִפְנֵי שְׁאָן לְהַגְּגָה; בְּאַתְּ נִזְמָנָה
בְּאַתְּ נִזְמָנָה
וּמַקְמִים מִכְשִׁירָיוֹן.

טְחַצְלָת קְנִים גְּדוֹלָה: סְגָבָה מִסְכָּה וְגַגְגָה מִלְבָבָה
עֲשָׂה לְשְׁכִיבָה — מִקְבָּלָת טְמָה וְאֵינָה מִסְכָּה בָּה:
לְסָכוֹן — מִסְכָּה בָּה וְאֵינָה מִקְבָּלָת טְמָה.

רַבִּי אַלְיעָזָר אָמָר:
אֶחָת קְטָבָה וְאֶחָת גְּדוֹלָה:
עֲשָׂה לְשְׁכִיבָה — מִקְבָּלָת טְמָה וְאֵינָה מִסְכָּה בָּה:
לְסָכוֹן — מִסְכָּה בָּה וְאֵינָה מִקְבָּלָת טְמָה. בְּאַתְּ נִזְמָנָה

פרק שני

א. הַיְשָׁנָה פְּתַח הַמְמַתָּה בְּסָפָה — בְּאַתְּ נִזְמָנָה
לֹא בְּאַתְּ נִזְמָנָה חַוְתָּה:
אָמָר רַבִּי הַזּוֹהָה:

נְגַעַת קְנִים,

שְׁקִינָה יְשִׁים פְּתַח הַמְמַתָּה בְּפִנֵּי תַּקְנִים,
וְלֹא אָמָרָנוּ לְנוּ ذָכָר. בְּאַתְּ נִזְמָנָה

אָמָר רַבִּי שְׁמַעְנוּ:

מַעֲשָׂה בְּטַבְיִ עֲבָדוֹ שְׁלָרְבָּן גַּמְלָאֵל,
שְׁהִנְהִי יְשִׁן פְּתַח הַמְמַתָּה,

וְאָמָרָ לְנוּ רַבְּן גַּמְלָאֵל לְקָנִים:

רְאִים טַבִּי עֲבָדִי,
שְׁהָוָא פְּלִימֵר חַבְבָּס וְיַזְעַע שְׁעַבְדִּים פָּטוֹרִין מִן הַסְּפָה:

לְפִיכְךָ יְשִׁין הוּא פְּתַח הַמְמַתָּה".

שְׁהִשְׁנָן פְּתַח הַמְמַתָּה לֹא בְּאַתְּ נִזְמָנָה. בְּאַתְּ נִזְמָנָה

ב. הַסּוֹטָן סְקֻתוֹן בְּכַרְעַץ בְּמַמְתָה — כְּשֶׁרֶת.

רַבִּי הַזּוֹהָה אָמָר:

אֵם אֵיקָה יְכֹלָה לְעַמּוֹד בְּפִנֵּי עֲצָמָה — בְּאַתְּ נִזְמָנָה
סָכָה הַמְּרֻכְלָת, וְשְׁאָלָתָה מִרְבָּה מַחְמַתָּה —

כְּשֶׁרֶת.

הַמְּעַבָּה בְּמִן בֵּית, בְּאַתְּ נִזְמָנָה 26

אֶפְעָל פִּי שְׁאָין כְּפֻכְבִּים גְּרוּאִים מְתוּקָה —

כְּשֶׁרֶת.

ג. הַעוֹשָׂה סְקֻתוֹן בְּגַלְגָּלה או בְּרוֹאשׁ הַגְּפִינָה —
בְּאַתְּ נִזְמָנָה
בְּאַתְּ נִזְמָנָה

כְּשֶׁרֶת, וְעַלְוֵן לְהַבּוֹם טוֹב.

בְּרוֹאשׁ הַקְּאַילֵּן אוֹ עַל גְּבֵי גַּמְלָאֵל —

כְּשֶׁרֶת, וְעַלְוֵן קְאַילֵּן לְהַבּוֹם טוֹב. בְּאַתְּ נִזְמָנָה

— ימאות החג —

טו. מתקבלת אשה מיד בנה ומיד בעלה,
ומחוירתו לפנים בשפט.
רבי יהודה אומר:

שבתת מתקיירין, ביום טוב מוסיפין, ובמועד מחוליפין.

ℓ	ℓ'	ℓ''	ℓ'''	$\ell^{(1)}$	$\ell^{(2)}$	$\ell^{(3)}$	$\ell^{(4)}$
X	V	V	P ₁₀₅	X	X	V	none
V	V	V	35	V	V	V	none
V	V	V	45	V	V	V	34.3
V	V	V	30.5	V	V	V	36.7
V	V	V	30.5	V	V	V	40.6
V	V	V	45	V	V	V	none
V	X	V	30.5	V	V	V	41.2
S	Q	C	6	6	6	6	none

פרק רביעי

א. לולב וערבה — ששה ושבעה;
החליל והשמחה — שמונה;
סכה וגיטקה פפם — שבעה;
החליל — חמשה וששה.

ב. לולב שבעה פיצ'ר ?
יום טוב קראשווין של קתג שחל להיות בשבעת, לולב שבעה ;
ושאר כל הימים — ששה .

ג. ערבה שבעה כיצד?

יום שבעי של ערבא שחל להיות בשבט, ערבא שבעה;
ושאר כל הימים — ששה.

ד. מקטן לולב ביריך?
יום טוב בראשון של חנוך שחל לחייב בשבת,
מוליכין את לוליבין לבר בפייה,
ומחזין מקבלין טהן וסודרין אומן על גב האצטבא,
וכחזקים פג'חים את שלקון בלשכה.

"כל מי שטען לו לבי בידו, הרי הוא לו במנחה".

למחר משבים ובאי. וסתאן זורקן אומם לפניהם,
וכן מושפין ומפני איש את חבו.

וכשראו בית דין שבאו לידי סכנה,

התקינו שיהא כל אחד ואחד נוטל בכיתתו.

אָמַרְתִּי לוֹ:
בְּמִינֵוּ הַיּוֹ אֶלְגָּדִין אָתוּ מְלָמֶשָׁה.

ט. והיכן קי' נגנבעין?
ביהוז לה - תחלה וסוף (מלחמות קיה, א; כת).
וביאנה ה' המשינה פא" (שם שם, כה);

ובבורי בית הלהל. (טוקסום)
ובקית שמאלי אומרים:
אף ביאנאו ה הצלילה נא.

אמר רבי עקיבא:
 צופה קיימי ברבן גמליאל ורבפי יהושע,
 שכלל הכם כי מנגנון אין את לולבין,
 והן לא נגענו אלא באנא דה החשינה בא.

ב- בז שביבה עבר או אשא או גאנז מאירז אונטו =

עליה אתרין מה שונן אוקרין; ותהי לו מארה! – מילא 32:2
 אם היה גדול מקרע אותו – עונה אתרין: "זה לילה".

יא. מקום שצַבָּגוּ לכפול – יכפל, לסתות – יפשת.
 לבך אתרין – יכרד אתרין;
 כל במנגה הפרדינה.

ג'. יומ טוב הראשון של החג שחל להיוות בשבט, כל העם מוליכין את לוליביכון לבית המקדש. לפחרת משכימים ובאיין, כל אחד ואחד מפיךอาท שלו, ונוטלו; ספנוי שאקרו חבמים: אין אגדים וויאן כדי חוטחו ביום טוב הראשון של החג, בלולבו של בקרו; עלייתנו לארץ ישראל ורשותה קדש נספנוי.

כב ונק'

ט' מהלה. "הדור" ראשון: וטרכו, "הדור" אחרון שבסוף היל: י' מאדרת. קוללה, לפני שלא למד: ייא' באלפוב. הסוסקים מ"א אודרך כי ענטגניע וללהן: י' ב. הקפה. הנגנת העומר: ג' מוליכין. מעריך שכבות: פלו מקבלת. הלולב: במנגד. בחול המודע: מחליפין. הימים שלוליבין בחוכן שלא יסחרו: פרק ד' וערבה. שהו ונחגין להקף המזבח ברכבה פסח אהות בכל ים, וכבודם השביעי שבעה פעמים, ופעמים היה מוקפן שבעה ימים, ופעמים ששה כבש שפפרש: וההשמדה. לאככל בשר שלמים: ונסוך. שמנסכך מיט על גבי המזבח: החליל. כל זמר: ד' חוננים. שםשים: איצטבא. מושב שהה סכיב לוחבה שכבר הביבים לישב שם:

